

Ballada o duši Karla Borovského - Jan Neruda

(Z pola, ano i zcela národní.)

Po lučině slz a vzdechů
šly dvě duše v pilném spěchu.

Za nima pak třetí duše,
hříšná duše těžce kluše.

Když až k ráji dostoupaly,
na dveře tam zakleply.

„Vstaňte, Petře, s klíčem jděte,
kdo to tluče, pohledněte,–“

„Pane, jdou dvě dobré duše,
za nima však hříšná kluše.–“

„Dvěma dobrým přístup dejte,
však té hříšné nic nedbejte.

Ukažte jí širou cestu,
kudy k pekelnému městu.“

Sotva všichni svatí spolu
k zlatému zas sedli stolu,

už zas znějí pádné rány
buch, buch! od nebeské brány.

„Vstaňte, Petře, s klíčem jděte,
kdo to tluče, pohledněte,–“

„Je tu zase ta duše hříšná,
zarputilá, tuze pyšná,

opírá se celým tělem,
do vrat našich buší čelem.–“

**„Hned ji odtud vyprovod'te,
do propasti mně ji shod'te.**

**Hod'te ji tam vlastní rukou,
ať se setká s pekel mukou.“–**

„Ne tak, ne tak, milý synu,
odpusť hříšné duši vinu!“–

„Zeptej se jí, matko milá,
dobré co učinila!

Kolik svátků posvětila,
kolik pátků postem ctíla,

zda-li také modlitbičku
posílala ku nebičku?“–

„Já jsem svátků nesvětila,
ani pátků nepoctíla,

jenom jednu modlitbičku
poslala jsem ku nebičku.–“

„Tedy, duše, pěkně klekni,
modlitbičku svou nám řekni!“–

*„Svatý Jene z Nepomuku,
drž nad námi Čechy ruku,
by nám Bůh dal, co dal Tobě,
náš by jazyk neshnil v hrobě!“*

Usmál se pán Ježíš trochu:
„Inu – je to divné, hochu!

Ale předc ta modlitbička
pomáhá ti do nebička.

Sedni vedle tam té vdovy,
ať Ti, zač sem přišla, poví.–“

„Almužny jsem grešli dala,
nebešťankou jsem se stala.

Grešlička, almužna malá,
do ráje mně pomáhala.“